

PAIX LITURGIQUE

Newsletter 25 objavljen dana 12 ožujak 2015

U KOSTARIKI MISA JOŠ UVIJEK ZABRANJENA

"Braca koja se ljube unatoc svojim razlikama" - ta definicija Crkve, koju je papa nedavno upotrijebio obracajuci se biskupima bliskima pokretu Fokolara (v. naš francuski newsletter br. 431), još uvijek, ocito, nije doprla do ušiju biskupa Kostarike. Nacin na koji se u nadbiskupiji San José odnose prema sasvim novoj udruzi Una Voce pokazuje ne samo nedostatak ljubavi, vec i obicnoga zdravog razuma. Slucaj je to koji, medutim, svojom apsurdnošcu potvrđuje univerzalnost tradicionalne mise.

I - SLUŽBENO PRIOPCENJE UDRUGE UNA VOCE KOSTARIKA

Image: 20150202141519_UVcostarica.jpg

Zbunjenim katolicima Kostarike i prijateljima iz inozemstva

Cilj je ovoga priopcenja upoznati vas s trenutnim stanjem svete mise svih vremena - takoder zvane tridentskom misom, tradicionalnom misom na latinskom ili izvanrednim oblikom rimskog obreda - u Kostariki, a posebno u biskupiji San José.

Una Voce Kostarika, clanica Medunarodnog saveza Una Voce (FIUV-a), udruge s odobrenjem Svete Stolice, posljednjih je godina radila na tome da svim katolicima Kostarike bude dostupna misa koju je Benedikt XVI. u Naputku o primjeni motuproprija Summorum Pontificum nazvao "dragocjenim blagom koje treba sacuvati". Vec krajem 2010. godine, u sklopu tadašnje Udruge svetog Pija V., a s današnjim nazivom Una Voce Kostarika, stupili smo u kontakt s brojnim biskupijskim svecenicima koji su željeli nauciti slaviti svetu misu i cija je motivacija za to samo porasla kada su vidjeli da je naša inicijativa ozbiljna te da naše redove vecinom cine mladi. Od samoga smo pocetka smatrali da je važno da svoju namjeru stavimo pod pastoralnu brigu našega nadbiskupa, msgr. Huga Barrantesa, kojega smo zamolili za audijenciju, što nam je odobrio krajem 2011. Nadbiskup je bio kratak rekavši nam, ukratko, da potražimo zainteresirane svecenike, što smo i ucinili. Tri mjeseca kasnije, na novom smo mu sastanku predocili popis svecenika, napomenuvši da imamo sve osnovne predmete potrebne za služenje mise (misal, oltarske plocice i sl.). Nadbiskup je tada imenovao vlc. Germana Rodrigueza, župnika iz okolice San Joséa, povjerenikom za tradicionalnu misu. Nakon toga poceli smo pripremati sve potrebno za služenje mise zajedno sa svecenicima koji su nam se javili. Nakon brojnih proba jedan od njih, vlc. Jose Pablo Tamayo, rekao je da je spreman za služenje pa smo organizirali prvu misu u Crkvi svete milosti (Iglesia de la Merced), u kojoj smo dotada održavali probe. U tom su trenutku zapoceli naši problemi s dobrim dijelom svecenika koji su doveli do toga da više nemamo mjesta gdje bismo slavili misu, cak ni privatnu. Receno nam je da u crkvi Iglesia de la Merced možemo samo održavati probe, ali ne i pravu misu, pa je naša druga misa otkazana svega nekoliko minuta prije pocetka. Vlc. Rodriguez tada nam je ponudio bocni oltar svoje župe iz predgrada, subotom iza zatvorenih vrata. Ništa se nije smjelo saznati o našim misama, do te mjere da su nam jednom prilikom cak prigovorili što smo previše ljudi pozvali na misu (vecinom rodake i prijatelje). Takoder smo zamoljeni da ne objavljujemo nikakve fotografije. Ispocetka smo mislili da je rijec samo o oprezu od strane biskupije koja se željela uvjeriti da se misa pravilno slavi, što je legitimno i razumljivo ponašanje koje bi trebala pokazivati svaka osoba kojoj je stalo do liturgije. Mjeseci su prolazili i jedan svecenik Bratstva sv. Petra koji je bio u prolazu (vlc. Kenneth Fryar) osobno se uvjerio u kvalitetu služenja mise. No ništa se nije mijenjalo, a vlc. Rodriguez, iako je u biskupiji imenovan povjerenikom i župnik je župe u kojoj smo se nalazili, nikada nije bio na našoj misi, vec bi se uvijek povukao cim bi obred poceo.

Nakon više mjeseci, primijetivši da brojni vjernici žele doci na misu ali za to nemaju odobrenje, pisali smo vlc. Rodriguezu sa zamolbom da nam odobri slaviti javnu misu svake nedjelje u nekoj od crkava glavnoga grada, kako bi vjernici koji pristižu iz raznih dijelova zemlje lakše mogli doci. Naglasili smo da nam odgovara bilo koje vrijeme u danu kako ne bismo ometali postojece mise. Nikada nismo primili odgovor na to pitanje. U dva smo navrata ponovno pisali s istim upitom, ali takoder bez uspjeha.

Buduci da nam biskupijski povjerenik nije dao zadovoljavajuci odgovor, odlucili smo se izravno obratiti msgr. Barrantesu. Pisali smo mu tri puta i opet nismo primili odgovor. Stoga je u siječnju 2013. jedan clan kostarikanskog ogranka udruge Una Voce otišao u Vatikan i predao Papinskoj komisiji Ecclesia Dei dosje sa svim dokumentima koji su nam bili dostupni. Sredinom 2013., ovaj put pod novim papom, predsjednik FIUV-a Leo Darroch primljen je na razgovor u Komisiju Ecclesia Dei, potvrdivši nam da je ona upoznata s našim slucajem. No do današnjega dana (ožujak 2014.) nismo primili odgovor, niti od Ecclesiae Dei, niti od naše biskupije, niti od kojega drugog tijela. Ni naš se novi nadbiskup, msgr. José Rafael Quirós, nije oglasio, premda smo ga kontaktirali cim je krajem kolovoza 2013.

stupio na funkciju.

Opcenito govoreći, shvatili smo da nijedan župnik ne želi odobriti slavljenje svete mise bez izricitoga odobrenja nadbiskupa, čak i kada mu se objasni da je riječ o općem pravu zajamčenom Crkvenim propisima, od bule *Quo Primum Tempore* do motuproprija *Summorum Pontificum*. Osim toga, samo je jedan svećenik spreman slaviti tradicionalnu misu bez suglasnosti biskupa, iako Crkveni zakoni jasno propisuju da nije potrebno dopuštenje poglavara.

Valja također spomenuti da je prije našega prvog susreta s nadbiskupom našu zemlju posjetio vlc. Mark Withoos, svećenik Komisije *Ecclesia Dei*, koji je ovamo došao provesti praznike na poziv nekolicine vjernika, od kojih su neki članovi naše udruge. Sveta misa koju je trebao slaviti u posljednjem je trenutku otkazana, a u jednom razgovoru s nadbiskupom priopćeno mu je da je može slaviti samo privatno, bez sudjelovanja vjernika, koji su bili pozvani na misu koja je trebala biti javna.

Zbog svih ovih činjenica vjernici Kostarike ne mogu u svojoj nadbiskupiji crpiti duhovno blago svete mise svih vremena, blago na koje imaju pravo i koje nijedan nadbiskup ne može zabraniti. Ovakvo je stanje potrebe skandalozno i dosad nevideno u povijesti naše nadbiskupije. 4) U našoj zemlji *de facto* postoji prešutna zabrana mise kojom su se posvetili svi naši sveci, od svetoga Grgura Velikog, preko Franje Asiškog i župnika arškog do Padre Pia.

Una Voce Kostarika nastavit će se boriti za primjenu propisa i zakona Crkve u našoj zemlji, imajući uvijek na umu da je najviši zakon Crkve spasenje duša.

[slijedi citat svetoga Atanazija i mišljenje u kojem se navode adresa i ostali podaci Bratstva sv. Pija X., koje ima misiju u Kostariki]

U San Joséu, 14. ožujka 2014.

II - RAZMIŠLJANJA PAIX LITURGIQUEA

1) Za vrijeme svoje posljednje opće skupštine koja je održana 2013. Međunarodna federacija Una Voce (FIUV) objavila je da joj je od objave motuproprija iz 2007. godine pristupilo 17 novih članova. Osam od njih dolazi iz Latinske Amerike, a zajedničko im je da ih predstavljaju mladi. Tradicionalna je liturgija, dakle, neosporno blago za sveopću Crkvu (iz upute *Universæ Ecclesiæ*), a posebno je privlačna mladima koji je nikada nisu upoznali (iz pisma Benedikta XVI. biskupima).

2) Teško je pretpostaviti što je prolazilo glavom msgr. Barrantesa koji je prvo odobrio vjernicima koji su ga to zatražili da se pripremaju za slavljenje tradicionalne mise, a zatim im zatvorio vrata. Iskustvo nam, međutim, pokazuje da svećenici često koriste izlike poput "Tek sam imenovan" ili "Ubrzo odlazim iz župe" kako bi zaustavili svaku primjenu motuproprija *Summorum Pontificum*. Je li i msgr. Barrantes, koji je znao da mu se približava mirovina, jednako učinio i predao vruci krumpir svome nasljedniku? Bilo kako bilo, i dalje se suocavamo sa zabranom zbog biskupa koji uspijevaju pomiriti neprekidne price o otvaranju i dijalogu s posvemašnjim prezirom za vjernike koji se ne uklapaju u njihovo viđenje Crkve.

3) Priopćenje kostarikanskog ogranka udruge Una Voce odiše radosnom svježinom za koju se ne bi reklo da će nestati pred grubom stvarnošću crkvene hijerarhije, pa ni pred nemoci Komisije *Ecclesia Dei*. Treba reci da je odaziv baze, tj. vjernika i svećenika koji su zainteresirani za tradicionalnu misu, utjeha za napore koje je udruga uložila. Iako je vjernicima javna misa danas uskracena, znamo da su im na raspolaganju ne samo privatna misa, već, kako sami navode u dodatku priopćenju, i one u misiji FSSPX-a.

4) U našoj zemlji *de facto* se prešutno zabranjuje slavljenje mise kojom su se posvetili svi naši sveci, od svetoga Grgura Velikog i Franje Asiškog preko župnika arškog do Padre Pia. "Ljudski je za očekivati da nakon toliko godina nasilne zabrane tradicionalne mise, unatoc tome što ista nikada nije ukinuta ("numquam abrogatam", kako se navodi u cl. 1. *Summorum Pontificum*), još uvijek možemo gdje gdje naći na otpor povratu gregorijanske latinske liturgije. Ipak, neka se naši prijatelji iz Kostarike pouzdaju jer, čak i da se ovo blago Crkve može staviti pod posudu (usp. Mt 5, 15, nap. prev.), ono se nikako ne može uništiti. To je ono što nam pokazuje nedavna povijest i što i sami nastojimo pokazati kroz naše newslettere.

Image: rs20150202141600_misaCostaRica.png

Jedna od subotnjih misa slavljena iza zatvorenih vrata, a koja je prema mišljenju nadbiskupije privukla previše vjernika.